

HET TIPPELTEEFJE

Theo van Rijn

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, augustus 2018

© 2018 LetterRijn

Auteur: Theo van Rijn

Redactie: Jolka de Jong, Marlies de Bruin

Boekomslag: Jakko Achterberg, Selmore Creative Agency

Grafische vormgeving binnenwerk: LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V. Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918756-0-1

Inhoud

Opgebaard	9
Het complot	13
Bolus	21
Pavlov	23
Wachtrij	27
Ontspoord	31
Het bel-me-gerust-welregister	33
Klantvriendelijk	35
Oproer	39
De bromfietsclub	41
Luisteren	45
Gestrand	49
Balie	53
Michelin	55
Of je worst lust	59
Statiegeld	61
Zuurgraad	65
Wachtkamer	67
Vaderdag	69
Captain Iglo	71
Het tippelteefje	73
Gelazer	75
Tong Tong Fair	77
Redding	81
Spijbelaar	85
Tweede jeugd	89
Dertigers	93
Ontsluiting	95
Seks als medicijn	97
Esmee Visser	99
Valse val	101
Straf	103

Opgebaard

De aanblik van de oudste winkelstraat in mijn woonplaats is, net als overal elders, onderhevig aan de concurrentie van het ruime online aanbod aan goederen. Op een zeker moment bestond de bezetting van de panden zelfs voor meer dan tien procent uit uitzendbureaus. Toen er wederom een pand kwam leeg te staan, duurde het niet lang of er werd een rouw-centrum gevestigd. Het bizarre toeval wil, dat er twee pandjes verderop een zonnestudio is gevestigd. Vaak bekruipt mij daar het gevoel dat ik op de zonnebank een beetje lig voor te garen voor de uiteindelijke crematie die twee deuren verder in het verschiet ligt.

Omdat ik in de winter altijd ruimschoots bleker ben dan 's zomers en ik dientengevolge vorige week bijna werd verblind door de weerkaatsing van mijn eigen spiegelbeeld, besloot ik dat het tijd was voor een bezoekje aan Sunday's. Nadat mijn werkdag erop zat, spoedde ik mij huiswaarts, warmde snel de inhoud van een bakje uit de diepvries op en zocht daarna mijn spullen bij elkaar voor twintig minuten kunstzonnig genot. Op de valreep legde ik mijn mobiele telefoon en portemonnee op tafel, schoot mijn jas aan en liet mijn huis voor wat het was.

Buiten heerste de voor een winteravond kenmerkende duisternis en omdat het ook bijpassend koud bleek te zijn, haastte ik me naar mijn auto. Ik groette een diep in zijn jas weggedoken buurman, stapte in en reed weg. In de wetenschap dat de afstand naar mijn bestemming te kort was om de motor op temperatuur te laten komen, wisselde ik in gedachten mijn sterrenbeeld Steenbok om voor Antilope.

Twee minuten later parkeerde ik voor de deur van Sunday's en liep het pand binnen. De nepblonde, zonnebankbruine en krampachtig aan een jeugdig imago vastklampende vrouw achter de balie begroette me met de woorden: 'Je bent nog net op tijd, want om tien uur gaan we sluiten.'

Met een blik op de klok constateerde ik dat het vijf voor halftien was en dat ik dus nog ruim voldoende tijd had voor een zonnebeurt van twintig minuten. Nadat ze mij mijn pas had teruggegeven, vertelde ze me dat ik in cabine drie mocht plaatsnemen.

Ik kleedde me snel uit en stelde de timer in op twintig minuten. Daarna stapte ik op het koele oppervlak en strekte me in volle lengte uit. Terwijl ik de zonnehemel naar beneden trok, moest ik onwillekeurig aan een tosti-ijzer denken. Een blik op mijn buik bewees de ruime voorraad aan spek, maar ham en kaas bleken niet voorhanden.

Al snel staakte ik elk denkwerk en doezelde heerlijk ontspannen weg. Het geluid van het openen van de deur van mijn cabine ging dan ook helemaal aan me voorbij. Dat werd anders toen ik vlak naast mijn hoofd een basstem hoorde brommen: 'Deze is mooi afgelegd. Ik kan nauwelijks zien dat-ie dood is.'

Met een schok schoot ik, meteen klaarwakker, met wijd opengesperde ogen overeind. Ik wist met moeite een vloek te onderdrukken toen mijn hoofd onzacht in aanraking kwam met de bovenkant van de zonnebank.

Toen ik even later mijn bril had opgezet, keek ik vol verbazing naar het schouwspel. Aan weerskanten van iets wat ik ogenblikkelijk herkende als een doodskist op een onderstel met wieltjes, stonden twee in zwarte kleding gestoken en duidelijk geschrokken mannen. Omdat ook mijn neus me niet bedroog, rook ik de onmiskenbare walm van een overdaad aan alcohol. Beide heren waren behoorlijk aangeschoten. De

bas stamelde een verontschuldiging. Beide mannen bleken een borrel – volgens mij wel wat meer dan één – van de uitvaartonderneming van twee deuren verderop te hebben gehad.

‘Toen liet onze baas ons weten dat we nog een gebalsemd lichaam moesten kisten voor een uitvaart die morgen plaatsvindt. We hebben ons echter behoorlijk in de deur vergist; liet de andere aangeschoten drop weten.

Even later maakten beide mannen zich – met de kist op wieltjes tussen hen in – uit de voeten. Ik vroeg ze om niet te vergeten de deur te sluiten en weg waren ze. Door de gesloten deur hoorde ik dat ze de schrik te boven waren, want met gierende uithalen lachten ze zich een weg naar de uitgang. Hoewel er voor mij nog tien netto minuten op de zonnebankklok stond, was de lust me volledig vergaan. Ik schoot mijn kleding aan, verliet de cabine, groette de vrouw achter de balie en repte me naar huis.

Sinds die avond houdt de opmerking *ik kan nauwelijks zien dat-ie dood is* me behoorlijk bezig en ik bekijk mezelf vaker dan ooit in de spiegel om te zien of ik er écht zo slecht uitzie. De zonnebank laat ik voorlopig maar even links liggen.

Het complot

Ik herinner het me nog als de dag van, pakweg, 370 weken geleden. Het was op een donderdag in het begin van december 2010. Terwijl ik rustig bezig ben met thuiswerken, trekt er een hevige pijscheut door een van mijn testikels. Omdat dit niet de eerste keer is, besluit ik om toch maar eens contact op te nemen met de huisarts.

Nadat ik vijf minuten in de wacht heb gehangen, heeft de doktersassistente tijd voor me. Ik leg uit, zonder in details te treden, waarvoor ik bel en krijg te horen dat ik al een uurtje later terecht kan mits ik genoeg neem met een vrouwelijke arts, een stagiaire – mijn eigen huisarts is een man. Ik geef aan daar geen bezwaar tegen te hebben en daarmee beëindigen we het gesprek.

Ik werk nog wat door, af en toe geteisterd door een nieuwe pijscheut, en houd ondertussen de klok nauwlettend in de gaten. Te laat komen op een medisch consult wordt niet gewaardeerd door de afleggers van de eed van Hippocrates en leidt vaak tot het maken van een nieuwe afspraak op een later tijdstip. Ik voorkom dat graag en verruil daarom ruim op tijd de huiselijke warmte voor de decemberkou.

Als ik de wachtkamer binnenkom, blijkt het daar tot mijn grote genoegen relatief rustig. Ik breng nog wel het fatsoen op om goedemorgen te zeggen en zoek dan een plaatsje zo ver mogelijk bij de andere bezoekers vandaan. Mijn sociale vaardigheden houden een winterslaap en ik heb dan ook totaal geen zin om te socialiseren met mensen die ik niet ken. Wanneer mijn telefoon gaat, overweeg ik zelfs even om het gesprek aan te nemen en in gebarentaal te antwoorden. Als de

zinloosheid daarvan tot me doordringt, besluit ik de oproep te negeren.

Het ‘Mijnheer Van Rijn?’ dat vanuit de deuropening klinkt, haalt me uit mijn cocon. Ik sta op en volg de jonge vrouw naar haar spreekkamer. Ze verzoekt me om plaats te nemen, kijkt me aan met een gezicht waar de vraagtekens vanaf springen: ‘Zegt u het maar, wat zijn de klachten?’

Als ik haar kort en bondig heb uitgelegd waarvan ik last heb, wijst ze met een armzwaai naar de onderzoekstafel in de aangrenzende ruimte.

‘Als u uw broek laat zakken en daar gaat liggen, dan gaan we eens zien wat er precies aan schort.’

Even later lig ik in mijn blote kont op de onderzoekstafel en wordt mijn klok-en-hamerspel zedelijk betast door een deskundige jonge vrouw. Het doel ontdoet dit gegeven volledig van zijn erotiserende lading, al helemaal wanneer ik een bezorgde trek om haar mond zie verschijnen. Zonder verdere toelichting laat ze me weten dat ik me mag aankleden, terwijl zij weer plaatsneemt achter haar bureau.

Wanneer ik opnieuw tegenover haar zit, steekt ze van wal. ‘Ik voel een behoorlijke verdikking in de rechterbal en dat vertrouw ik niet helemaal. Ik houd straks nog even collegiaal overleg met uw huisarts en neem rond het middaguur contact op om onze bevindingen met u te delen.’

Enigszins verbouwereerd laat ik haar weten dat ik het telefoontje geduldig zal afwachten. Ik geef haar een hand, bedank haar en verlaat diep in gedachten de dokterspraktijk.

Thuis kom ik niet echt meer aan werken toe, de onheilspellende mededeling van de arts blijft nadrukkelijk door mijn hoofd spoken. In een poging om mijn draai te vinden, ruim ik achtereenvolgens de was op, doe de afwas en pak een boek. Dat laatste leg ik na vijf pagina’s weer terzijde, want ik zie de zinnen wel, maar neem ze niet in me op. Ik ben blij wanneer om tien over twaalf mijn telefoon van zich laat horen en ik in de display zie dat het de huisarts is.

‘Met Theo van Rijn,’ zeg ik.

‘Met Anja Verbiest, ik zou u nog bellen,’ maakt de stagiaire zich bekend. Zonder dralen valt ze daarna meteen met de deur in huis. ‘Ik heb overlegd en het resultaat is dat u vanmiddag om halftwee in het ziekenhuis wordt verwacht. De uroloog in Sint Antoniushove wil het zelf ook even beoordelen en bespreekt daarna het vervolg met u.’

Omdat mijn spraakwater tijdelijk blijkt te zijn opgedroogd, bedank ik haar en zonder verder iets te vragen verbreek ik de verbinding.

In de tussentijd is mijn jongste zoon thuisgekomen en als hij hoort van de ziekenhuisafspraak, biedt hij aan om me te vergezellen. ‘Ik zal wel rijden, pap,’ grijpt hij en passant zijn kans om weer eens achter het stuur plaats te nemen. Ik maak geen bezwaar, want autorijden is toch al geen hobby van me.

Als we om kwart over een in de wachtkamer zitten, speelt zoon braaf met zijn telefoon en blader ik zonder iets op te nemen door een paar van de daar liggende bladen. Intussen dwalen mijn gedachten regelmatig af naar wat me te wachten staat. Ik heb op dat moment geen écht idee waarom ik daar zit en vertrouw erop dat ik niet voor niets ben doorgestuurd naar de kenners bij uitstek.

Klokslag halftwee verschijnt er een jonge vrouw in de wachtkamer. Wanneer ze aarzelend mijn naam roept, kijkt mijn zoon op en staart gebiologeerd naar de aantrekkelijke verschijning. Ik sta op en laat hem weten dat ik het op prijs stel dat hij me vergezelt, maar dat ik er aan hecht om zonder hem de behandelkamer te betreden. Teleurstelling en berusting strijden om voorrang op zijn gezicht, maar hij blijft in elk geval netjes zitten.

Binnen krijg ik hetzelfde verzoek als eerder bij de huisarts. ‘Doet u uw onderkleding maar uit en neem plaats op de onderzoektafel,’ zegt de blondine, terwijl ze vaag gebaart naar

de in het zijkamertje geplaatste tafel. Wanneer ik aan haar verzoek heb voldaan, trekt ze een paar latex handschoenen aan en begint vervolgens voorzichtig mijn balzak te bevoelen. Dat er extra aandacht aan mijn rechterbal wordt besteed, kan ik billijken. Dat is immers de testikel waar ik steeds de pijnscheuten in voel. Ze broemt wat onverstaanbaars en laat me weten dat ik me weer mag aankleden.

Drieminuten later zit ik tegenover haar en dan laat ze, zonder er doekjes om te winden, de bom vallen. ‘U bent doorgestuurd door de huisarts op het vermoeden van teelbalkanker. Mijn onderzoekje bevestigt dat vermoeden. We laten nog even een echo maken om er helemaal zeker van te zijn. Daarna mag u zich weer hier melden. U kunt er direct naartoe, want ze verwachten u daar.’ Na die woorden steekt ze haar hand uit, die ik verbouwereerd schud alvorens me uit de voeten te maken.

Terug in de wachtkamer maak ik mijn zoon met een hoofdknik duidelijk dat we gaan. Wanneer ik verder het ziekenhuis in loop, leg ik hem uit dat we nog naar een andere afdeling moeten. Ik verzuim om hem te laten weten wat daar de reden van is. Daar is nog tijd genoeg voor en ik wil zijn enthousiasme – hij vertelt honderduit hoe hij haar mee uit gaat vragen – voor de aantrekkelijke uroloog niet de grond in boren.

Als ook de echo de eerdere diagnose bevestigt, wordt me verteld dat er een operatie gaat volgen en word ik doorgestuurd naar het opnamebureau. Onderweg daarnaartoe doe ik mijn zoon het hele verhaal uit de doeken en hij valt volkomen stil.

In voorbereiding op de opname word ik te woord gestaan door een vrouw – het patroon dat zich daar begint af te tekenen, ontgaat me op dat moment nog volledig - van middelbare leeftijd. Ze rammelt met haar vingers over een toetsenbord en laat me dan weten dat ik me de volgende maandag om acht uur op de afdeling *Kort verblijf* mag melden. ‘Het is een poliklinische ingreep, dus aan het eind van de dag bent u weer thuis. Het is de bedoeling dat u dan nuchter bent. Ik geef u

een folder mee waarin u alles kunt lezen over de narcose en de ingreep.' Na die woorden reikt ze me over de balie heen de ingevulde formulieren en de andere informatie aan en met 'Dan zien we u maandag weer,' laat ze me weten dat ik klaar ben met deze ziekenhuisdag.

De vrijdag en het weekend glijden in een roes aan me voorbij en op de maandag ben ik erg vroeg wakker. Ik schat in dat het een halfuurtje lopen is naar het ziekenhuis en stem daar mijn tempo van wakker worden en geestelijk voorbereiden op af. Voordat ik vertrek, pak ik eerst een trainingsbroek en een boek en stop beide in een tasje. Zo ben ik goed voorbereid op wat gaat komen; lang wachten en na de operatie geen behoefte aan een knellende spijkerbroek. Om halfacht sluit ik de deur achter me en draai het slot op de nachtstand.

Tegen acht uur meld ik me bij de balie van *Kort verblijf*. Ik krijg een kamer toegewezen en een operatiehemd in mijn handen gedrukt. De verpleegster laat me weten dat ik me alvast kan omkleeden en dat ik in de loop van de ochtend met bed en al zal worden opgehaald.

Eenmaal omgekleed, pak ik mijn boek en begin te lezen. Ik weet dat ik daar altijd rustig van word, maar merk ook dat het met de nervositeit alles meevalt. Al snel verlies ik me in het spannende verhaal en vergeet ik waar ik ben. Na anderhalf uur – weet ik na een blik op de klok – word ik door het lawaai op de gang uit mijn boek gehaald. Nieuwsgierig laat ik me van het bed glijden en werp een blik op de bron van het kabaal. Een oude man – ik schat hem op negentig jaar – staat met zijn rug naar me toe en tracht naar de uitgang te komen. Een jongere vrouw – ik denk dat het zijn kleindochter is – staat pal voor hem en belet de man om weg te lopen.

Mijn inschatting van de familiebanden blijkt juist, wanneer de oude man zegt 'Nu wil ik weer naar huis' en de vrouw op hem reageert met 'Nee, opa, je moet nog even hier blijven.

Vanmiddag mag je weer met me mee.' Het is zo klaar als een klontje dat het oudje dementerend is en met een gevoel van medelijden trek ik me weer discreet terug in mijn kamer.

Tegen halftwaalf komt er een verpleegster de kamer binnen om me mee te nemen naar de operatiekamer – ik had me al laten vertellen dat alles een beetje uitliep en genoot van de laatste momenten van een compleet klok-en-hamerspel - en ietwat trillend van de nu toch langzaam opkomende zenuwen, leg ik mijn boek op het nachtkastje.

In de ruimte voor de operatiekamer wordt me gevraagd om over te stappen op een ander bed. Als ik me goed heb geïnstalleerd, stelt een jonge vrouw zich aan me voor als de chirurg van dienst. Achter haar duikt een vrolijke blonde paardenstaart op en het bijbehorende meisje vertelt me dat ze de anesthesist is. 'Ik ga u nu onder narcose brengen. U voelt even een prikje en voordat u tot tien kunt tellen, bent u weg,' zegt ze op geruststellende toon.

Dan voel ik een venijnige prik en vlak voordat ik wegzak, ontdek ik dat ook de operatieassistente een jonge vrouw is. Ik begin me iets te realiseren en wil het gezelschap daar deelgenoot van maken. Mijn woorden worden gesmoord door de werking van de narcose en de duisternis valt in. Ik ben onder zeil.

Een paar uur later begin ik langzaam te ontwaken. Eerst ben ik volkomen gedesoriënteerd en komt de ruimte me volslagen onbekend voor. Na enige tijd realiseer ik me dat dat kan kloppen en dat ik me in de verkoeverkamer bevind. Een opengaande deur kondigt de komst van een verpleegster aan. Ze laat me weten dat alles goed is gegaan en dat ze me weer naar mijn kamer gaat rijden. Wat je goed noemt, denk ik, ik ben mooi een van mijn ballen kwijt. Ik besluit echter wijs om deze keer van mijn hart maar wel een moordkuil te maken en doe er het zwijgen toe.

Terug op mijn kamer tast ik voorzichtig naar mijn kruis

en constateer en passant dat ik geen pijn voel. Het zit echter wel zó goed ingepakt dat ik op de tast mijn testikel nog niet mis. Dan wacht ik geduldig, en dit keer zonder de afleiding van mijn boek, op het sein dat ik naar huis mag. Mijn wachten wordt tegen het einde van de middag beloond, wanneer de dienstdoende verpleegster – ik heb haar nog niet eerder gezien, want het is er eentje van de avondploeg – me laat weten dat ik het thuisfront mag melden dat ze me kunnen ophalen.

Ik bel mijn lift naar huis en kleed me daarna aan. Op de rand van het bed wacht ik rustig af tot ze er is. Als ze een half-uurtje later in de deuropening verschijnt, laat ik weten dat ik nooit meer mijn favoriete spel *balletje-balletje* zal kunnen spelen en hoofdschuddend loopt ze voor me uit de afdeling af. Tien minuten later laat ik me thuis behoedzaam op de bank zakken en zet daarmee voorzichtig mijn herstel in gang.

Ik ben er nu, zeven jaar later, steeds minder van overtuigd dat ik ooit ziek ben geweest. De toevalligheid van het in het traject ontbreken van ook maar een enkele man, is de basis voor mijn tegenwoordig gekoesterde complottheorie. Een complot van vrouwen ...

Binnenkort sluit ik me aan bij de #MeToo-beweging.

Bolus

In een verleden dat nog grijzer is dan ikzelf, reed een kennis van mij op een motor met zijspan. Op zich is dat niets bijzonders, want hele volksstammen doen dat. Toch was er één ding dat de zijspan onderscheidde van vele andere en dat was de vaste bijrijder: Bolus, een zwartharige hond van onbestemd ras.

Waar een Wil is, is een Bolus, was lang een gevleugelde uitdrukking in mijn woonplaats. Hond Bolus en baas Wil waren onafscheidelijk en stiekem verdacht ik ze ervan dat ze samen een bed deelden en 's ochtends met zijn tweeën onder de douche stapten. Enig concreet bewijs daarvoor heb ik echter nooit kunnen vinden.

Als Wil er op de motor aankwam, dan zag je zijn bijrijder al van verre. Parmantig rechtop gezeten, wapperden zijn zwarte haren in de wind en de stofbril voor zijn ogen maakte het vermakelijke beeld compleet. Op den duur begon ik zelfs een Pavlov reflex – normaal toch bij uitstek voorbehouden aan honden – te ontwikkelen op het geluid van een naderende motor. Mijn gehoor is al nooit erg muzikaal geweest en het verschil in geluid tussen de diverse merken en cc's is mij ook nimmer duidelijk geworden en daarom stond ik altijd even stil om me ervan te vergewissen of het komische duo wellicht in aantocht was.

Bolus deed ook aan voetbal, in ieder geval toch wanneer je de derde helft als sportief onderdeel van de wedstrijd meetelde. Waar wij na afloop aan de bar hingen, zat hij als een van de jongens ergens in het midden van het team. Een van

de weinige dingen waaraan je het onderscheid kon zien, was dat wij rechtstreeks uit de fles dronken en Bolus netjes een glas voor zich had staan. Op een viltje. Ik herinner me nog maar al te goed dat ik een rondje gaf en dat Wil namens Bolus het biertje afsloeg met de woorden: 'Nee, voor Bolus geen bier meer. Hij heeft een kwade dronk en zit duidelijk aan zijn limiet. Voor je het weet, gaat-ie weer wild om zich heen bijten.'

Juist op het moment dat ik verwachtte dat Wil zou vertellen dat hij Bolus voor een typecursus, macrameeën voor beginners of de zeeverkenner zou gaan opgeven, veranderden de tijden voor de hond. Wil kreeg verkering en steeds vaker werd de plaats van Bolus in het zijspan ingenomen door een blonde vrouw. Ik kan niet anders dan ruitelijk toegeven dat dit esthetisch gezien een hele vooruitgang betekende, maar dat laat onverlet dat ik de vertrouwde aanblik van de hond behoorlijk miste. Daar waar het beestje hoogstwaarschijnlijk zat te verkommeren achter de geraniums, bloeide het liefdesleven van Wil als nooit tevoren.

Bolus is jaren geleden overleden. De nimmer op het hondenlichaam uitgevoerde sectie zou ongetwijfeld een ernstig vergrote lever aan het licht hebben gebracht.

Pavlov

Bij gelegenheid leent mijn jongste zoon de auto nog weleens. Soms - zeker als het vroeg in de ochtend is - brengt hij het vehikel te laat terug. Daarom is het gebeuren van enige tijd geleden eigenlijk wel grappig ...

Het is zes minuten over tien wanneer ik aan het geluid van mijn telefoon hoor, dat er een berichtje binnenkomt. Ik kijk op het schermpje en zie: *Pa ... ik ben er zo, oké?*

Omdat ik 180 kilometer van zijn huis ben verwijderd, besluit ik hem te bellen. Een slaapdronken zoon broemt aan de andere kant van de verbinding zijn naam. Ik vraag hem naar de reden van zijn berichtje. Even valt er een ongemakkelijke stilte en dan laat hij me aarzelend weten dat hij net wakker was geschrokken, gezien had hoe laat het was en bedacht dat hij mijn auto had geleend en deze om tien uur zou terugbrengen. Pavlov zorgt soms voor erg leuke reacties.

Ik bedenk me dat hij nu toch al wakker is en besluit hem voorlopig even in de waan te laten dat hij inderdaad over mijn vervoer beschikt en daarom zeg ik: 'Erg blij ben ik niet met je, want ik spreek niet voor niets een tijd af. Ik heb ook mijn afspraken en ben wél gewend om tijdig te arriveren.'

Zoonlief reageert timide door zich te verontschuldigen en me te melden: 'Ik kom er nú aan!' Dan verbreekt hij de verbinding en kan ik zonder risico in een schaterlach uitbarsten.

Twintig minuten later gaat mijn telefoon. Het blijkt mijn zoon te zijn, die me met een paniekerige stem laat weten dat hij de auto nergens kan vinden. Omdat ik vind dat de grap lang genoeg heeft geduurd, vertel ik hem dat ik het begrijp.

Heel even is het oorverdovend stil en ineens hoor ik met een klap het muntje aan zijn kant vallen. Dan zegt hij chagrijnig: ‘O, je hebt hem zelf. Als je maar weet dat je absoluut niet grappig bent. Ik heb me de tandjes gezocht en ben me de pestpokken geschrokken!’ Dan verbreekt hij boos de verbinding.

Dat niet alleen een olifant over een sterk geheugen beschikt, wordt me maanden later duidelijk. Ik ben samen met de jongste boodschappen aan het doen, iets wat voor de gezelligheid een prima idee is maar voor de financiën beduidend minder. Ik eindig altijd met een kar die twee keer zo vol ligt dan wanneer ik alleen ga.

Nadat we hebben afgerekend, rijden we de boodschappen naar de auto en zetten de tassen achterin. Gewoontegetrouw denk ik mijn twee mobiele telefoons uit beide achterzakken te vissen en kom er dan tot mijn schrik achter dat ik alleen mijn eigen exemplaar nog maar bij me heb. De telefoon van mijn werkgever moet in de winkel zijn achtergebleven. Ik vraag mijn zoon om daar even voor me te gaan zoeken.

Vijf minuten later komt hij al hoofdschuddend de winkel uit en als hij binnen gehoorsafstand is, zegt hij: ‘Nee, pa, nergens te bekennen.’

Ik laat hem weten dat ik voor de grote zekerheid dan zelf nog een keer de route zal lopen die we eerder met de kar hebben afgelegd en loop al bellend met de andere telefoon de winkel binnen in de hoop dat ik mijn zakelijke exemplaar hoor overgaan. Hoe ik echter ook zoek, vinden doe ik hem niet.

Terug bij de auto laat ik mijn zoon weten dat ik niets heb gevonden en hij raadt me aan om het nummer nog een keertje te bellen. ‘Misschien is hij wel achter een stoel gevallen of zo,’ oppert hij om zijn voorstel van een legitieme onderbouwing te voorzien.

Brommend en zonder verwachtingen voldoe ik aan zijn verzoek en dan hoor ik mijn zakelijke telefoon overgaan ... in de broekzak van mijn zoon.